

POST

SAYI: 2004/03 20 MART-20 NISAN 3.000.000 TL (KDV GRANL)

Express

ENTERNASYONAL ŞALALA

SEÇİM MÜNASEBETİYLE KENT PROFİLLERİ
ANKARA, DİYARBAKIR, ESKİŞEHİR, İZMİR, KOCAELİ

28 MART VESİLESİYLE
KADİM BİR SLOGAN,
EBEDÎ BİR YASA

1 demet bilinç

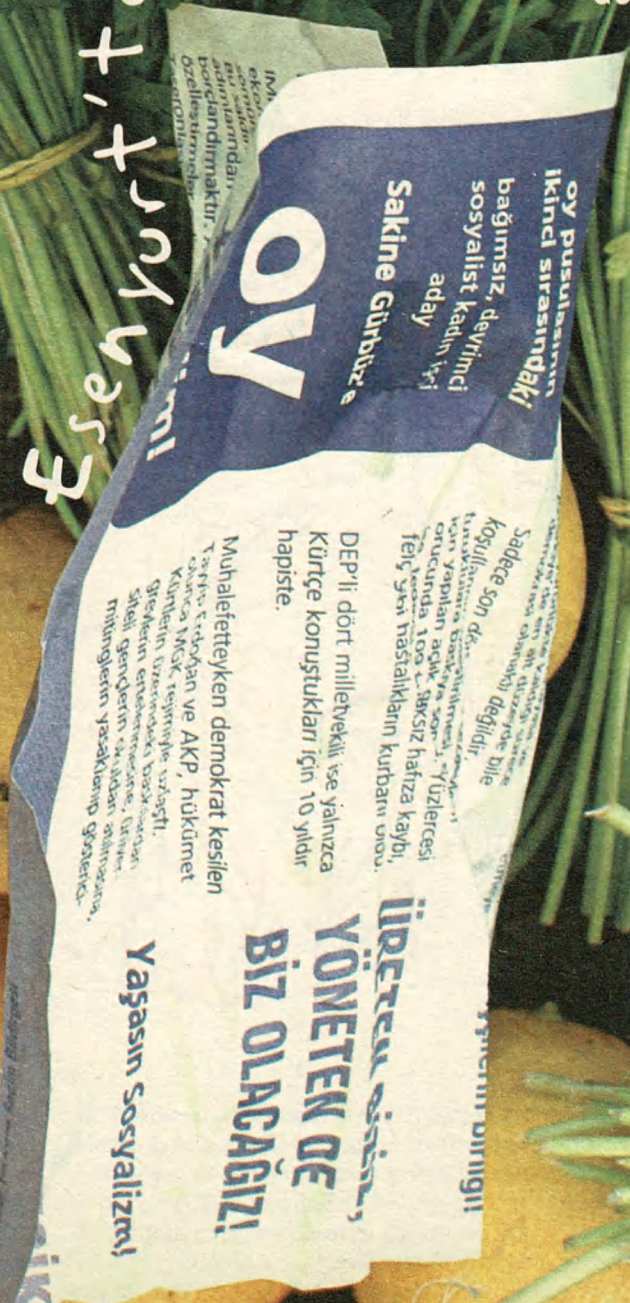
Esen Yurt'ta Fırınca Adımları

ÖDP GENEL BAŞKANI
HAYRİ KOZANOĞLU'YLA
GÜÇBİRLİĞİ ÜZERİNE

2
+ 2
—
5

BİR
TARAFTARIN
SEYİR DEFTERİ:
GENÇLERBİRLİĞİ
ŞEREFİNE ÜÇ
DEFA...

İPTEYİNİZ
YÖNETEN DE
BİZ OLACAĞIZ!

Yaşasın Sosyalizmi!

OY
Sakine Gürbüz
bağımsız, devrimci
sosyalist kadın işçi
adayı

Muhalefetçiyken demokrat kesilen
Taspinar Erdoğan ve AKP hükümet
Kürtlerin üzerindeki baskı, sosyalist
gençlerin evlerinden alınması,
mülkiyetin yasadışı olarak gasp edilmesi...

Sadece son değil...
Kürtlerin üzerindeki baskı, sosyalist
gençlerin evlerinden alınması, mülkiyetin
yasadışı olarak gasp edilmesi...

Yüksek Birlikli

Kadim bir slogan, ebedî bir yasa

Bir manav tezgahı, bir demet maydanozun sarıldığı bir broşür. Biraz dikkatli bakınca kadim bir slogan okunuyor: "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız."

Kadim bir slogan ve de ebedî. Duvarlar çökse de, sosyalizmin öldüğü ilan edilse de, hatta dünya tersine dönse, 1 Mayıs pankartımızdaki Jimi Hendrix şarkısı gibi, "altı, dokuz olsa bile" geçerliliğini yitirmeyecek bir slogan. Yerçekimi kanunu gibi: Üretenler yönetmeli.

Bu hakikate hangi gerekçeyle karşı çıkılabilir? Öne sürülebilecek her gerekçe, kaçınılmaz olarak özgürlüğün, adaletin, eşitliğin ve banşın reddi oluyor ve eninde sonunda aynı kapıya çıkıyor: Faşizm ve/veya ırkçılık. Bir de tabii, bu hakikati kabullenip "gibi yapmak" var. İlk akla gelenler, ideal bir toplumsal varoluşu imleyen "sosyal demokrasi" sözünü kaypaklığın, ikiyüzlülüğün timsali haline getirirler.

Sosyal demokrasinin gerçekleşmesinin uzun, zahmetli, sabır isteyen bir mücadele –sınıfsal bir mücadele– olduğunu, mecazen ve hakikaten üstün silahlara sahip kalabalık bir orduyla savaşıldığını, dolayısıyla kazanılan her mevzide güç toplamak, varılan yeni aşamayı pekiştirmek ve bir sonraki hamleyi tasarlamak üzere biraz soluklanmak gerektiğini söyleyen, yani turu getirecek gol için hücumla kalkmadan önce, skoru sağlama almak, biraz dinlenmek ve aynı zamanda rakibi oyundan düşürmek üzere bir süre orta sahada top gezdiren bir takım olmaksızın dem vuran "sosyal demokrat"lara bir sözü-müz yok. Yalnız bizim değil, "Das Kapital"ın yazarının da yoktur herhalde.

Ama, İdris Küçükömer'in güzel deyişiyle, "Paşaların Solu"nun öyle bir "sosyal demokrat"lıkla alakası yok. "Devrimci" olduklarını bile söyleyebilirler –yalandan kim ölmüş? Gelebildikleri en ileri aşama, Vali Tandoğan'ın ünlü sözü: "Bu memleketi komünizmin gelmesi gerekiyorsa, onu da biz getiririz." Gerekip gerekmediğine karar verecekler, gerekiyorsa, getirecekler. Kimin adına? Bizim adımıza. Kim yönetecek? Onlar: Sermayeyi "bağlamış" bürokrasi. Genellikle tersi oluyor tabii: Sermaye bürokrasiyi "bağlıyor". Sermayeye bu gücü veren "para" değil tabii ki, öyle olsaydı "askerî bürokrasi" silah gücüyle ebediyen iktidar olurdu. Mesele üretim –sermaye gücünü oradan alıyor, ama üreten olduğu için değil, üretime hükmettiği için.

Peki, bu nasıl bir hak, nasıl bir "hukuk"? Bunu kim, hangi gerekçeyle savunabilir? Her gerekçe, eninde sonunda aynı kapıya çıkıyor: Faşizm ve/veya ırkçılık.

"Üreten biziz, yöneten de biz olacağız"ın kadim ve ebedî bir slogan olduğunu söyledik, bu bir yasa aslında. Etikile bilimi, vicdanla mantığı buluşturan bir yasa.

Bu yasayla yola çıkıp Kemalist vali Tandoğan'ın "komünist" versiyonlarına haline gelenler herkesin malûmu. Reel sosyalizm acı, kanlı bir tarihtir.

Tek bir örnek yeterli: 1970'lerin sonunda, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a müdahalesini, Tass Haber Ajansı dünyaya şöyle duyurmuştu: "Devrimi radyodan duyan halk sevinçle sokaklara fırladı."

İtalyan Komünist Partisi'nin isim değiştirmesini, liderleri Occhetto şu cümleyle açıklamıştı: "Biz komünist adını onurla, sadakatle taşıdık, fakat öyle kirlenildi ki, onu tertemeye mecbur kaldık."

"Üretenler yönetmeli" yasası lafta kalınca, sosyalizm de, "sosyal demokrasi" de lafta kalıyor, lafi bile kirleniyor, bednam hale geliyor. Toplumsal demokrasiye en çok ihtiyaç duyanlar "sol"dan uzak duruyor, sömürüyü ve aşağılanmayı tabiat kanunuyumuş gibi kabulleniyor.

Günlerdir NTV'de Kadir Çöpdemir'in "bilinçli seçmen"

arayışını seyrediyoruz. Her seferinde, ressam Komet'in Roll'daki söyleşisinde bilinç üzerine söyledikleri geliyor aklımıza. Mealen şöyle diyordu Komet: "Bir gün Karaköy'den aşağı düşüne düşünme yürüyordum. Birden şu soru belirdi zihnimde: Peki, ben niye böyle düşünüyorum?" Bilinç denen şey aslında o soruya başlıyor.

Çöpdemir'in mikrofon uzattığı çeşitli kesimlerden, yaşlardan insanların beyan ettiği taleplerin, beklentilerin ezici çoğunluğu kaldırım taşlarının ve çevre temizliğinin ötesine geçemiyor.

Hadi Nişantaşı ve benzeri semtlerdeki anladık, peki "sade vatandaş"lar niye öyle düşünüyor? Haber alma ve bilgilenme kanallarının tıkalı olduğu, mevcut eğitim-öğretim süreçlerinin insanları düşünme araçlarıyla teçhizatlandırmadığı, aksine zihinleri köreltildiği, devletin korku üretme aygıtlarının ve holding medyasının bunu pekiştirdiği ortada. Cem Yılmaz'ın Doritos reklamında dediği gibi, "eğitim şart", şart da, o şarta gelmek için başka şartlar var. Ayrıca, ünlü laftır: Eğiticileri kim eğitecek? Cem Yılmaz'ın canlandırdığı dolandırıcı o lafi sorumluluğu üzerinden atmak için söylüyor, tıpkı eğitime vurgu yaparak topu taca atan, çözümleri uzak bir geleceğe havale eden "kanaat önderleri" ve o nakaratı tekrarlayıp duran "bir kısım kamuoyu" gibi.

İki sayı önce, kapak konumuzdu: "Faşizm ekranlardan ve sütünlardan soruyor: Mankafalaştıramadıklarımızdan mısınız?"

Hayatın öyle gerçekleri var ki, bütün mankafalaştırma mekanizmalarını delip geçebiliyor. O gerçeklerin başında da üretim geliyor. Kadir Çöpdemir, örneğin bir grev çadırına gidip mikrofon uzatsa, "evet, bilinçli seçmen arayışımız sürüyor, bulacağız inşallah" esprisini sürdürebilir mi?

"Bilinç", sorularla ilgili bir mesele. Doğru sorular –Komet'inki gibiler mesela– zihin dönüştürür.

Fazdelim ki, Çöpdemir –veya bir sol parti– seçmenlere "bırakın kaldırım maldırımı, bütçeye ne diyorsunuz?" dedi...

"Nasıl yani, ne bütçesi?" diye sorulduğunda, Dünya Sosyal Forumu'nu ateşleyen Porto Alegre deneyinin can damarı olan "şeffaf bütçe"yi anlattı... Porto Alegre'den ve Dünya Sosyal Forumu'ndan başlayarak değil, buldukları semtten başlayarak. O belediyenin geliri ne kadar, zorunlu gider kalemleri ne, öncelikler ne olmalı, kaynaklar nasıl kullanılmalı? Bu basit üç-beş soru, büyük bir adım değil mi?

Örnek mi? Porto Alegre... Yerlisi mi? Bütün muhalefet "şerh"leriyle birlikte 70'lerin Fatsa'sı. Daha yakın tarihten bir örnek: Sangazi'deki mahalle meclisleri deneyi... 1990'ların başında ekonomi-politika dergisi EP, o deneyi şu başlıkla vermişti: "Bütün iktidar mahalle meclislerine".

O sloganı, "üreten biziz, yöneten de biz olacağız"ın altına yazalım. İkisinin toplamı, "sosyal demokrasi"nin sıfır noktası. Tecrübeyle sabit: Onlar olmayınca olmuyor, Söze başlarken bahsettiğimiz manav tezgahı Esenyurt'ta. Broşürse, Birleşik Devrimci Sosyalist Kampanya'nın (BDSK) Esenyurt bağımsız belediye başkan adayı Sakine Gürbüz'ün seçim bildirgesi. BDSK'nın bir semt kahvesinde düzenlediği, Express'in de dinleyici olarak katıldığı sohbet toplantısının notları (sayfa 27-28) ve satır araları "nasıl yapmalı"ya –ve "nasıl yapmamalı"ya– ışık tutuyor. 2004 yerel seçimlerinin bir bilinç dönüşümünün başlangıcı olması dileğiyle, bir Bülent Ortaçgil şarkısı döndürelim: "Olmalı mı, olmamalı mı? Yoksa hiç değişmemeli mi? Ama ben değişmezsem ben olamam ki..."

Mesut Çiçek

Fotoğraf: Şahin Nuhoglu

- Kılavuz 4
- Önder Babat'ın kaza sonucu ölümü 6
- Express yerel seçimlerin nabzını tutuyor: Ankara 8 / Kocaeli 10 / İzmir 14 / Eskişehir 16 / Diyarbakır 19
- ÖDP Başkanı Hayri Kozanoğlu'yla Demokratik Güçbirliği üzerine 22
- Esenyurt'ta sosyalist aday: Sakine Gürbüz 24
- Yunanistan'da milliyetçilik 30
- Zaman Makinası 32
- Kiraat 34
- Kadir Konuksever 36
- Ders kitaplarında insan hakları 38
- Müzik Dolabı 42
- Gençlerbirliği deplasman notları 44

Abdurrahim Soğan, Ahmet Eken, Ali Kesgin, Ali Yıldızalp, Alican Tayla, Alişan Çapan, Arslan Eroğlu, Asena Günel, Aydın Öztürk, Ayşegül Oğuz, Baran Özdemir, Bilge Ceren Şekerciler, Can Mısırioğlu, Caner Doğan, Çiğdem Dalay, Ece Temelkuran, Emin Ekşi, Ender Ergün, Erdir Zat, Gamze Göker, Gökhan Akçura, Hakan Lokanoğlu, Hamza Aktan, Handan Koç, Hıncırtış, İlhami Algör, İlker Aksoy, İrfan Aktan, Merve Erol, Mesut Çiçek, Murat Atikel, Murat Uyurkulak, Murat Toklucu, Neşe Ozan, Özyay Selmo, Özgür Gökmen, Özgür Lefteris, Pinar Öğünç, Reha Öztunalı, Serkan Seymen, Siren İdemen, Sungu Çapan, Süleyman Bilgi, Şahan Nuhoglu, Şengül Gökmen, Şule B. Camadan, Tanıl Bora, Tora Pekin, Tuğay Soykan, Ulaş Özdemir, Umut Türkmenoğlu, Umit Bayazoğlu, Yasemin Avdan, Yücel Göktürk **basku Mart Matbaacılık (Tel: 0.212.321 23 00 / www.martmatbaa.com) dağıtım Doğan Dağıtım A.Ş. İrtibat adresi:** Abdullah Sok. No. 9 Be-yoğlu - İstanbul **tel-faks** 244 23 94 **e-mail** express@post.com **yıl 3 sayı 35 20 Mart '04 İmtiyaz hakkı** Nefes Yayıncılık adına Yücel Göktürk **sorumlu yazarları** müdürü Merve Erol **ilan irtibat** Şahan Nuhoglu (0.535.576 21 11) **AYDA BİR YAYINLANIR**

STOP nato...

Mevzuya dar bakmayalım

BİR TARAFTARIN SEYİR DEFTERİ

Takip edenler bilir, Meşin Yuvarlak vagonu takım tutmaz, adam tutar. Bu sene memleket futbolunun medar-ı iftihar olan Gençlerbirliği'nde tuttuğumuz adam, 12. adam. Kırmızı-siyahlıların öyle bir taraftar kitlesi var ki, şapka çıkarmamak mümkün değil. O taraftarlardan biri, Gençlerbirliği'nin herkese parmak ısırtan UEFA serüvenindeki deplasman maçlarını izledi, tuttuğu seyir defterini Meşin Yuvarlak'a pasladı. Zevkle naklediyoruz...

Ankaralıyım. Gençlerbirlikliyim. Epeydir Hollanda'da yaşıyorum. Haliyle, tribüne devam edemiyorum. Fakat bu sezon taraftarlık hayatımın en mutlu sezonu: Tam üç yurtdışı deplasmanında tribündeydim. Bir beraberlik, iki galibiyet! UEFA Kupa Finali'nin oynanacağı 19 Mayıs'a dek üç deplasmana daha gitmeyi umut ediyorum. Ne de olsa final maçı tarafsız sahada, iki takım için de deplasman sayılmaz. Üç deplasman daha! Neden olmasın? Şimdi yolun tam ortasındayken bundan önceki deplasmanları yazmalı. Ama ewela, Ankara haricinde ikâmet edip taraftar olmak ne demek, onunla başlayayım.

Blackburn tribünlerinde ırkçılık karşıtı pankart: "İrkçilik defol!"

Dijitürk Euro abonesi bir kahvemiz var Leiden'da: Osmanlı. Fakat müdavimleri, neden bilmem, Köylü diyorlar buraya.

Çoğu Fener ya da Trabzon taraftarı. Bizim maçları Köylü'de seyrediyorum. İlk başlarda biraz zor oldu: "Tamam, Gençlerlisin de, ilk takımın ne?" Kardeşim, ne demek ilk takımın ne? Gençlerliyim diyorum ya işte! Ama gönül bağım olan bir ikinci takım daha soruyorsan, söyleyeyim: Göztepe!.. Alistılar zaman içinde. Şimdi takip bile ediyorlar. **29 Şubat 2004, Leiden.** TRT 1'i dinliyorum. Günlerden pazar, hava güneşli. Yavaştan esen rüzgar, son deplasman dönüşü balkona astığım kırmızı-siyah bayrağı hafiften dalgalandırıyor. Çayım ocakta, naklen yayın az önce başladı. Takım Konyaspor'la oynuyor. Daha 4. dakikada bir tane yedik. Olsun, ziyarı yok. Birazdan toparlanız. Evet, her

şey nasıl başlamıştı?..

28 Ağustos 2003, Ankara. 2002-2003 sezonunu (ne yazık ki!) üçüncü tamamladık, UEFA Kupası'nda oynayacağız. Daha önce 19 Mayıs Stadyumu'nda iki uluslararası maç seyretmişliğim var. 1994-95 sezonunu beşinci bitirdiğimiz için o yaz Inter-Toto Kupası'nda oynuyoruz. 4-0'lık Hapoel ve 3-0'lık La Valetta Floriana maçlarında "gecekondu" tabir edilen, Gençlik Parkı'nı gören kale arkasındayım. Ankara'nın o güzel yazında, Hapoel maçının piknik havasında geçtiğini hatırlıyorum. Ama UEFA başka. 2000-01'de Kayseri'de kaldırdığımız Türkiye Kupası sayesinde UEFA Kupası'na bir kez katılmışlığımız var gerçi. Ama ilk turdan çıkmayı başaramıyoruz. O yüzden bu sene mühim. Kurallar çekilecek. Tribüne birlikte devam ettiğimiz arkadaşlarla Kızılırmak Sokak'la Olgunlar Sokağı'nın köşesindeki Kent Kiraathanesi'ne gidiyoruz. Biz vardığımızda sonuç belli olmuş: Blackburn Rovers! "Tüh be" diye düşünüyorum, "çıkı çıkı İngiliz takımı çıktı". Zor olacak. İlk maç 24 Eylül'de,

İlk başlarda biraz zor oldu: "Tamam, Gençlerlisin de, ilk takımın ne?" Ne demek ilk takımın ne? Gençlerliyim işte. Alistılar zaman içinde.

Ankara'da. Ben 15 Eylül'de Hollanda'ya dönüyorum. Bir on gün daha kalsam? Hiç olur yok. Blackburn'deki maça giderim öyleyse! Tabii ya!.. Blackburn'e gitmek, Ankara'ya gitmekten daha kolay. Bu beni biraz teselli ediyor.

16 Eylül 2003, Leiden. İlk iş alkaralar.com üzerinden arkadaşlarla temas kurmak. İngiltere'de taraftarımız var mı? Ankara'daki ilk maç öncesinde Rovers taraftarlarıyla temasa geçerek bir taraftarlar arası dostluk maçı tertip edilmesine önyak olan Banş Karacasu, "asoe" takma adını kullanan üyemizin Londra'da mukim olduğunu bildiriyor. Nazik bir not yazıp derdimi anlatıyorum. İkinci işim, Blackburn Taraftarlar Demeği'nin sitesine

(www.brfs.biz) üye olmak. Benden önce bir sürü taraftarımız bunu yapmış bile. Taraftarlararası dostluk maçının nasıl tertip edileceğine dair bir tartışma başlamış bile. Rovers taraftarlarına da kendimi tanıtıyorum. Blackburn'de buluşmak üzere sözleşiyoruz. Telefonlar alınıp veriliyor.

18 Eylül 2003. Bir telefon: "Ben Akşit Özkural. Londra'dan arıyorum." Asoe! 12 yıldır İngiltere'de. Talebe olabileceğini düşünmüştüm. Değil, Ankara Hukuk'u bitireli epey olmuş. Bankacı. Babası eski kaptanlarımızdan. Kendisi de vaktiyle kulübün basketbol takımında oynamış.

24 Eylül 2003. İlk Rovers maçını Köylü'de seyrediyorum. Önce alkaralar.com'a bakmıştım. Taraftarlararası dostluk maçı Ankara'da tam bir olay olmuş. Laf aramızda, bizimkiler galip. 19 Mayıs tribünlerinde, boyunlarında Gençlerbirliği kaşkolü, Rovers taraftarlarını seçiyorum. Devre arası Ankara'ya telefon: Tribünlerin sesi geliyor. Öyle coşkulu ki! Maç 3-1 bitiyor. Gece uyuyamıyorum. Sürekli üçüncü gol geliyor gözümün önüne. Tribünde olmadığım için içim biraz buruk. Ziyarı yok, ikinci maçta tribünde olacağım. Ertesi gün ilk işim, kısa bir tebrik mektubunu kulübe fakslamak.

6-14 Ekim 2003. Düzenli olarak Rovers taraftarlarıyla haberleşiyoruz. Ankara haricinde Londra ve Leiden'dan da iki taraftar geleceğini biliyorlar. Bilet benim için hâlâ bir dert. Elimde tutmadıkça içim rahat etmeyecek. Rovers taraftarlarından Paul, "emin ol, dert değil; bir aksilik çıkarsa, ben kendi biletimi sana vereceğim" diye yazıyor. Daha fazla uzatmanın alemi yok. Yola çıkmadan taraftarlar

Blackburn'lilerin yaptırdığı hatıra kaşkolü: Bir tarafı Gençlerbirliği, diğer tarafı Rovers.

arası maçın rövanş saatini öğreniyorum. 14:00. Biraz geç başlarsa yetişeceğiz.

14 Ekim, Leiden - 15 Ekim 2003, Blackburn. Maazallah uyur kalır, uçağa yetişemem diye yatmıyorum. Belli mi olur? Saat çalmaz; saat çalar, ben duymam... En temizi hiç yatmamak. Sabah Akşit abiyile sözleştiğimiz gibi, Londra'da, Liverpool Street tren istasyonunda buluşuyoruz. Birbirimizi tanımak hiç güç olmuyor. Kırmızı-siyah donanımız kuvvetli.

Yolumuz uzun. Arabayla gideceğiz. Londra'nın batı tarafından kuzeye doğru çıkan ana arterinde 400 kilometre! Yıllardan beri tanış gibiyiz. Akşit abi bizim kulübün aile ya da yatılı okul hali diyebileceğimiz havasından bahsediyor. Biz on kişiyiz, birbirimizi biliriz. Fakat elbette her ikimizin de arzusu taraftar sayımızın artması! Manchester aramızda kalana dek birçok Gençlerbirliği hikâyesi dinliyoruz. Akşit abinin yaşım kadar taraftarlık hayatı var. Askerî terminolojiye müracaat edeyim: O yüksek rütbeli, ben yıldızını yeni takmış teğmen. Şöyle bir düşünüyorum: Ankara'ya 1990'da yerleşmişim. Fıllı sempatanlığım aşığı yukarı iki sene devam etmiş. Fakat ciddi bir sempatanlıktan bahsediyorum. Kadıköy'de yatılı okurken okul formamın yakasında, inadına -nereden edindiysen- Altay rozeti taşımak gibi bir şey değil bu. Sempatanlıktan taraftarlığa terfi ettiğimden (1992-93 sezonu) bu yana da düzenli tribün mesaim var. Yani Ankara'dayken vardı.

Yolda dinlediğim hikâyelerden aklımdan hiç çıkmayacak olanı, Akşit abinin 1979'da henüz flört ettiği kız arkadaşıyla birlikte gittiği Kırkkale maçı. O gün bir avuç Gençlerbirliği taraftarı staddan polis-jandarma koridorunda çıkıyor! Akşit abi maçtan sonra, "yahu, kızı getirmekle hata ettik galiba" diye kendini yiyor. Hikâyeyi ertesi sabah kahvaltıda bir de eşi Sema abladan dinliyorum: "Hoş adam, bu taraftarlığını da artık olduğu gibi kabul etmek lazım diye düşündüm."

Taraftarlararası maçın yapılacağı Rovers'in idman sahası, Blackburn'ün dışında bir köyde. Haritalar, krokiler kucağımda; biraz dikkatli olursak, elimizle koymuş gibi bulacağız. Öyle oluyor. Sahaya girdiğimizde uzaktan el sallıyorlar. Maç başlamış. Televizyon kameraları var. Taraftarlararası maç Ankara'da olduğu gibi Blackburn'de de sükse yapmış. Önceden haberleştiğimiz Rovers taraftarlarıyla to-

kalıyoruz: Paul, Steve, John Paul ve babası, diğerleri... Maçı bu sefer onlar alıyor. Fakat, genel aramızda kalsın, İngilizlerin tabiriyle "on the aggregate" -toplamda- biz galibiz. John Paul'le birlikte stadin ana kapısından girdiğimizde, görevlilerden birinin yakasında bizim ve Rovers'in amblemlerini taşıyan bir yaka iğnesi, bir diğerinin boynunda bizim kaşkolunu görüyorum. Takımları getirecek otobüslerin gireceği, stadin özel park yerini işaret ediyorlar. Hoş bir jest daha. Çıkışta bir kaşkolcuya denk geliyorum. Maç için bir "memorabilia" yaptırılmışlar: Bir tarafı Rovers, diğer tarafı Gençler, altında maçın tarihi yazıyor. "Kaça" diyorum. 5 pound. "Bir tane versene." John Paul temkinli. "Nedir" diyorum, "pahalı mı?" "Yok" diyor, "normal. Bizim kulübün mağazasında da daha ucuz olmaz böyle şeyler." Onun takıldığı şey başka: Kaşkolun Rovers tarafına işlenmiş "Union Jack"i işaret ediyor: "Bu ne ya? Biz Britanyalı değiliz ki, İngiliziz!" Bu kaşkolcuyla maç sonrası tekrar karşılaştığımızda takılacağım: "Ne o, mali bitirememişsin?" Önce tebrik edecek, sonra soracak: "Daha ister misin?" "Kaça vereceksin?" "Çifti 6 pound?.." "Hayatta olmaz, üçüne 5 pound veririm!" İletmiyor. Zaten hali kalmamış, "tanesine 1 pound vereyim, hepsini alayım" desem, razı gelecek. Kaşkollardan ikisini alkaralar.com'u var eden emekçilerden Bülent Atlas'la Ankara'ya gönderiyorum. Biri Tanıl'a, diğeri Barış'a!

Stadin altındaki Rovers taraftarlar kulübü Blues'a gidiyoruz topluca. Oysa belki şehirde biraz dolaşırız diye konuşmuştuk. Neyse, zaten maçtan başka hiçbir şey düşünmüyorum. Bilet gişesinin önünde okunan beste: "Stadlarda rüzgar, aklımda maç var..." İçeri girdiğimizde ilk ve tek hayal kinkliğini yaşıyorum. Tribünün üçüncü katındayız! Bu ne ya? Aklımda o ana dek seyretmiş olduğum İngiliz maçları var. Hani taraftarın kalenin hemen on metre arkasında olduğu maçlar. Sporting CP

Taraftarlararası dostluk maçını bu sefer Rovers alıyor. Fakat, laf aramızda, onların tabiriyle "on the aggregate" -toplamda- biz galibiz.

maçında hayal ettiğim o zaviyeden maç seyretme muradına ereceğim. Maçtan hemen önce Gençlerbirliği Taraftarlar Derneği başkanımız Doğan beyin de aralarında bulunduğu üç taraftarımız sahada. Bizim tribünden seçilmiyor gerçi, elektirikli tabeladan seyrediyoruz. Flamalar değişiyor; Rovers-Gençlerbirliği arasındaki dostluk perçinleniyor. Biz yukarıda organize oluyoruz; maç başladığı an bizim tribün iniyor: "Burası Ankara, burdan çıkış yok!" Telefonlar geliyor. Güzel, sesimizi Ankara'ya duyurmuşuz. Akşit abiyile benim başımdaki mavi şapkaların ne olduğunu soruyorlar. Bu da bizden küçük bir jest: Blackburn Rovers şapkası. İkinci tezahüratımız vaktiyle Akşit abilerin 19 Mayıs'ta, maratonun sol göbeğinden bağdıkları: "Gençlerbirliği!.. İleriiii!"

the clash

kükreyen rapsodi

pixies

mutlu kazazedeler

selda

yılmaz güney'in domatesleri

neil young

büyük birader'in gözü altında

aynur

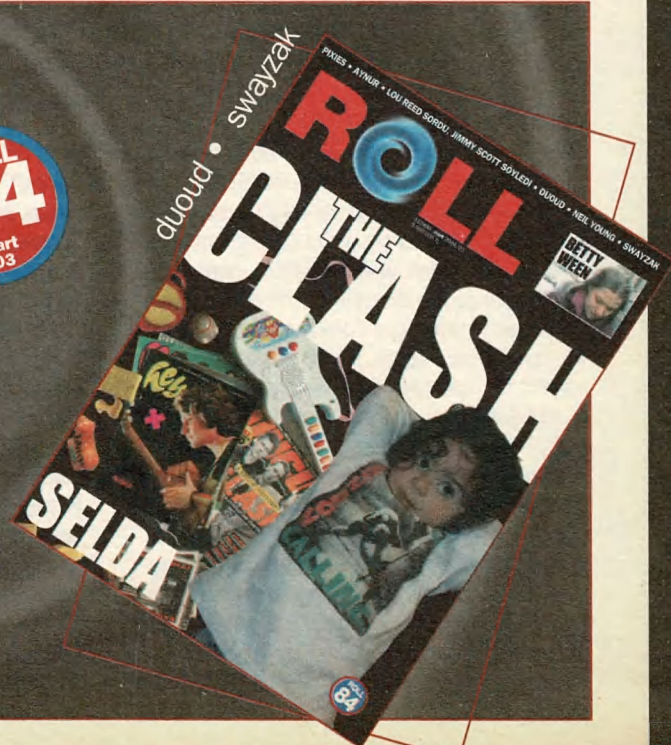
şarkılarım dağlara

betty ween

camekândaki pembe karpuzlar

jimmy scott

sen de bizdensin lou!

Bunu 19 Mayıs'ta tekrar tutturabilir miyiz acaba? Maç kâbus gibi. Nasıl anlatayım? Şansımız yaver gitti desem olur mu? Maçın nasıl 1-1 sonuçlandırılmışını hâlâ bilmiyorum. Ertesi sabah iki kilo gazete alıyorum. (Eve dönünce tarttım. Şaka değil, hakikat!) Bir kısmını kesip Ankara'ya gönderiyorum. **17 Ekim-26 Kasım 2003, Leiden.** Kuralar çekiliyor: Sporting CP! Londra ve Ankara'yla konuşuyorum. Lizbon'a gideceğiz. Maçın 27 Kasım günü oynanacağını sonradan fark ediyorum. O gün ders anlatmam lazım! Bir ara çözüm icat ediyorum, Allah'tan doktora hocam halden anlıyor. 1967'den beri Celtic taraftarı. Fakat ne de olsa Hollandalı, millî takımlardan Ajax Amsterdam'ı destekliyorum. Ayrıca ASC'nin de koyu bir taraftarı. Çocukken kendisi oynamış. Şimdi de oğlu Otto'nun oynadığı 7-9 yaş grubunun teknik direktörlüğünü yapıyor. Çocukların deplasmanlı ligi var. Bir maçlarını seyrediyorum. ASC'de bir kıvrık var, oğlan bayağı topçu. Maçtan sonra benim hocaya soruyorum: Şu kıvrık diğerlerinden daha mı büyük? "Hayır" diyor, hafif sinirli, "annesi Latin Amerikalı, kanlarında var!" Otto uzun bir süre boyunca Blackburn'den maç çıkışı için 5 pound'a aldığı kaşkolardan biriyle dolaşıyor. Hocaya Blackburn dönüşü bir kaşkol, bir taraftar forması armağan etmişim. Derdim, adamı Gençlerbirliği'ne kazanmak. Zira Beşiktaş'a sempatisi var.

Enrique'nin prensibi

Elimdeki formalardan ikisini İngiltere'de arkadaşlarıma bırakmışım. Sonuncu ekstrayı Meksikalı arkadaşım Enrique Garcia'yla takas ediyorum. Bana karşılığında siyah bir Atlas (bilmeyen vardır belki diye: Atlas, Meksika'nın güzide kulüplerinden biri) tişörtü armağan ediyor. Takasın gerçekleştiği yer, Köylü. Birlikte Gençler-Bişiktaş maçını seyretmeye gitmişiz. O gün (9 Kasım, pazar) Osmanlı'da bir ahbabım daha var: Alekos Lamprou. AEK taraftarı. O da doktora hocam gibi Beşiktaş sempatisi. Enrique'nin ailesi İspanyol iç

Savaş'ında Cumhuriyetçilerin safında savaşmış. Mağlubiyetin ardından Meksika'ya göçmek zorunda kalmışlar. Komünist dede hâlâ hayatta ve inatçı. İspanya'ya tekrar bir kez olsun gitmemiş! Enrique'nin hem kendi ailesinden ötürü, hem eşi İspanyol olduğu için bir İspanyol pasaportu alma hakkı var. Almıyor. Oysa doktora çalışmaları için Almanya'ya yerleşecek. Bir AB pasaportu, onu oturma izni için aylarca beklemekten kurtarır. Almıyor. Sebep, ideolojik. Pasaportunda kraliyet arması taşımaktansa, haymatlos olmayı tercih edemiş. Ben Parma deplasmanındayken, o Valencia-Bişiktaş maçında, tribündeydi. Enrique'nin tavrını "anti-Madrid" olarak izah edeyim. Bu sezonki 1-1'lik Real Madrid-Valencia maçında da (15 Şubat) tribündeymiş. "Hayatımın en büyük maçlarından biri" diyor. Bunlar 1-0 galibet hake-min 90. dakikada bir penaltı icat etmek için satın alınmış olduğunu yazdı bana. Bir de nasıl tezahürat ettiklerini: "[Real Madrid] İktidankı takım ve

halkın yüzkarasıdır!" (Bu tezahürat, Real Madrid marşının eğriltilmiş hali. Orijinali aşağı yukarı şöyle: "[Real Madrid] Savaşçı ve asil bir insandır!") Sporting maçı yaklaşırken, Tanıl Bora, Yetkiner Mayda'nın koordinatlarını yazıyor. Bizim kulübün basın danışmanı Mayda. Yazıp kendimi tanıtıyorum, haberleşiyoruz. Takımın kalacağı oteli öğreniyorum. Bu sefer daha iyi coğrafya çalışmak lazım. Akşit abi gelemiyor. Lizbon'da tek başımayım. Hafıza nakşedilecek kerterizler: Şehir merkezi, José de Alvalade Stadyumu, takımın kalacağı otel. **26 Kasım, Leiden -27 Kasım 2003, Lizbon.** Bir önceki deplasmanda seyahat evveli uykusuzluğun iyi bir şey olmadığını tespit ettiğim için bu sefer gece yatıyorum. Hatta uyuyorum bile. Üç saat! Sabah indiğimde Lizbon'da hava pırl pırl. Şehir merkezinde bir otele yerleşip soluğu takımın kaldığı otelde alıyorum. Fakat ewela yukarı çıktığım metro durağından stadın görüldüğünü fark edip bir süre bu manzarayı seyrediyorum. Yanıma gerekli maç malzemesini almışım: Forma, kaşkol ve Blackburn'de Bülent'ten devraldığım koca bir bayrak. 19 Mayıs'ın çevresinde yürürken bir süre sonra bu bayrakları görmez olursunuz, ancak yeni bir malzeme çıkmışsa fark edilir. Oysa diyarı küfr'de o bayrak benim için bir nimet! Lobiyeye girdiğimde tanıdık yüzler görüyorum. Bir köşede İlhan Cavcav, Atilla Aytekin ve Cem Onuk. Bu sefer taraftar getirilmemiş. Sadece kulüpte vazifeli olanlar, yöneticiler ve eşleri. Ben bilet almak üzere stada doğru yola çıkarken, bizim topçular lobide volta atıyor.

It's Alright Ma, I'm Only Dreaming

José de Alvalade'yi görüp hayran kalmamak elde değil. Bir ara notu: Henüz içine girip maç seyretmiş olmasam da, Amsterdam'da Ajax'ın stadyumu Arena'yı biliyorum. İlk gördüğümde ondan da çok etkilenmişim. Fakat Alvalade, muhteşem. Gene de, bugüne dek gördüklerim içinde en çok sevdiğim stadın Alsancak olduğunu teslim etmeliyim. Bir gün kendi kulübümün de Alsancak benzeri bir stada sahip olmasını canı gönülden istiyorum.

En çok 10 bin kişilik. Bu uzun süredir Gençlerbirliği'nin gündeminde esasen. Fakat arazi bir sorun. Bu meseleyi Parma'da sayın başkan İlhan Cavcav'a ve malî asbaşkan Hayri Güler'e soracağım. Bilet girişleri çoktan açılmış. Konuk takıma ayrılan yerden bilet istediğimi söylüyorum. Sorsam mı acaba? "Benden başka bilet alan var mı?" Gülererek "yok" diyorlar. Maçın başlamasına üç buçuk saat var. İlk bir saat stadın altında geçiriyorum: Muhtelif dükkanlar, her yaşta insanın maçtan önce vakit geçirebileceği bir sürü eğlence yeri, lokantalar, büfeler... Köfte-ekmek ve bira alıp bir masaya ilişiyorum. Maça çoluk çocuk, ailecek gelenler akşam yemeklerini yiyorlar. Sadece çekirdek ailelerden bahsetmiyorum. Hepsini ful aksesuar, dede-nine-baba-anne-çocuklar-ve-torunlardan müteşekkil bir aile yaklaşınca, masamı onlara devrediyorum. Bir süre şu hayalle oyalıyorum kendimi: Bizim de böyle bir stadımız olsa -ebat hususuna yukarıda te-

mas etmişim, derdim bu değil-, mesela ben de maça annemi alıp gelsem... Hayal güzel, fakat beni teselli etmiyor. Kalabalık dayanılır gibi değil. Zira hepsinin Sporting taraftarı olduğu, bir süre sonra tribüne doluşacakları fikri çok korkutucu. Kapıda çok beklemem gerekmiyor. İçeri girip yerime oturuyorum. Kalenin on metre arkası! O bölüm tamamen bizim. Ama koskoca stadda görevlilerden başka Allahın kulu yok. Sonraki bir buçuk saat boyunca da olmayacak! Bir gazete çıkartıyorum, ama okuyabilecek gibi değilim. Az sonra kendimi aşağıdaki görevlilerin gözünden görmeye başlıyorum: "Deli galiba" diye düşünüyorlar... Ya kimse gelmezse? Ben de böyle düşünüyorum. Neden sonra aşağıdaki görevliler arasında bir hareketlenme... İçeri üç kişi alıyorlar. Ohh! İkisi Lizbon'da mukim, diğeri Almanya'dan Portekiz'de çalışan abisinin yanına gelmiş. Ödülünü maçtan sonra staddan sırtında Mustafa Özkan'ın formasıyla çıkarak alacak! Tribüne Ali Tandoğan'ın da forması geldi. Belki başka formalar da... Evet, sanırım El Saka'ninki de. Ben Gençlerbirlikliyim, mütevazıyım! Hepsini tribündekilere bıraktım. Fakat şimdi düşününce, kaptanın o maça giydiği 14 numaralı formaya sahip olmak isteyebileceğimi fark ediyorum. O arada takım da sahaya çıkıyor, ısınmak için. Yetkiner Mayda bize doğru tribüne geliyor. Zaten ondan sonra bizim tribün kalabalıklaşıyor. Bayram tatilini Portekiz'de geçiren Türkiye'li bir turist kaflesi var. Lizbon'a o sabah gelmişler. Lizbon'da çalışan üç kişi daha geliyor. İki de yüksek lisans öğrencisi. Bir de nazarlık olarak üstümde taraftar formam, boynumda kaşkolomla ben! İyice aşağı inip bayrağı sete asıyorum. Set, en münasip kelime. Zira sahaya aramızdaki mesafe kısa, ama arada bir hendek var! (Bu tek bayrak, maçı Ankara'da televizyondan seyreden taraftarlarımız tarafından tespit edilmiş.)

Sporting'in birbirinden farklı bir sürü taraftar grubu var. Bizim hemen solumuzda Direttivo XXI, biraz daha yukarıda Torcida Verde. 19 Mayıs'a göre konuşayım: Direttivo tabelalı kale arkasında, Torcida Verde maratonun bu kale arkasına yakın kısmında oturuyor. Torcida Verde'nin pankartları muhteşem. "Yeşil taraftar." Fakat taraftar kelimesinde bir nüans var. Torcida, Portekizce değil, Brezilyaca! Üst-orta sınıf, sesli tezahüratta pek bulunmayan taraftarlar bunlar. Tüm bunları ertesi gün tanışacağım Sporting taraftarı Francisco Nascimento'dan öğreneceğim. Karşı taraftaki kale arkasında Juve Leo, 76. Genç aslan. 76 tesis tarihi. Francisco bunlardan. Maç başlamadan önce Direttivo XXI'den bir taraftar gelip kaşkolunu istiyor. "Maçtan sonra" diyor. Anlaşıyoruz. İnanılır gibi değil, ne zaman dönüp arkama baksam, onu bizim tribünün bittiği yerde bekler görüyorum. Fakat sözüme sadığım. Devre arasında en az on kişi geliyor kaşkol için. Tribünde başka yok ki! Ankara'dan gelenler bizim tam çaprazımızda, balkondalar. Maç bitmek üzere, ben kendimden geçmişken, bizim tribünün ikazıyla geri dönüyorum. Aralarına girmiş bir Sportingliyi işaret ediyorlar. Oğlan kaşkolunu istiyor. Veremem ki! Fakat bizim taraftar öyle bastırıyor, oğlan öyle ısrar ediyor ki! Gözlerim benim oğlanı arıyor, yok. Nasıl olur? Bir yandan da artık kaşkol falan umurumda değil, maçı almak üzereyiz. Teslim olup takası kabul ediyorum. Sahaya döndüğüm an, omzuma bir el dokunuyor. "Bana söz vermiştin." Neredeyse ağlayacak. N'apacağım şimdi? Üstümdeki formayı da çıkarıp ona veriyorum. Böylece bir Sporting kaşkolum daha oluyor. Maç 0-3 bitiyor. İlk maç Ankara'da 1-1 bitmişti.

Elbette Köylü'deyim. Alekos da vardı. Tur bizim. Bu hakikate ancak ertesi gün öğlene doğru nüfuz edebildim. O ana dek net olarak hatırladığım tek şey, Ali Tandoğan'ın frikik golü. Maç bittiği an bir şeyler oluyor. Bunları hâlâ tam hatırlayamıyorum. Sporting taraftarı beyaz mendiller sallıyor, bizi alkışlıyor. Francisco söyledi. Fernando Mendes, takımın başına gelmeden önce Benficalı olduğunu beyan etmiş. O yüzden taraftarlar arasında hiç sevilmiyor. Topçular tribüne geliyor. Benim kulüp bayrağı haricinde, Lizbon'da yaşayanların getirdiği birkaç küçük Türkiye bayrağı var. Bunlar topçulara atılıyor. Alanlardan biri, galiba El Saka. Serkan da orada. İşte o an benim bayrağı havada uçarken görüyorum. Zaman duruyor... Yan gözle evvelini de görmüşüm esasen. Düşününce hatırladım. Ersun hoca da tribüne gelmiş, benim bayrağı istiyor. Taraftarlardan birisi, galiba turist olanlardan, bayrağı kaldırıp atıyor. Bu, Bülent'ten Blackburn'de devraldığım, Ankara'dan gelen bayrak. Tribündeki tek kulüp bayrağı.

Ya durun, n'aptınız? O bayrak hacı, daha gezecekti! Yapılacak bir şey yok. Ersun hoca bayrağı almış, koşarak kulübeye doğru gidiyor. Parma'da Ersun Yanal'a bayrağın akıbetini sormayı unuttum. Bir sonraki deplasmanda kesin soracağım. Bir sonraki deplasman?... İnşallah!

Şehir merkezine Sporting kaşkoluyla dönüyorum. Metrodan çıkarken kızılı erkekli genç bir grup sırtarak bana bakıyor. İçlerinden biri laf da atıyor. Anlamak güç değil, bu çocuklar Benficalı! Müstehzi bir ifadeyle çıkartıp pasaportumu gösteriyorum. Bana sataşanın adı Nunu. Şiddetli bir kahkaha patlatıyor. Yukarıda grup 15 kişiyi buluyor. Benden bir kuşak küçükler. Aralarında tek bir Sportingli var: Claudia Hernandez. Tribünde değilmiş. Leiden'a döndükten sonra ona maç fotoğraflarını göndereceğim. Sabaha dek Baxia denen bölgede sürtüyoruz. 05:00 civarında beni otele bırakıyorlar. Bizimkiler de o gece sabaha dek eğlenmişler. Acaba fırsatım olsa takımla birlikte olmayı tercih eder miydim?

Telefonla uyanıyorum. Türkiye'den arkadaşlar arıyor. Blackburn'den de John Paul mesaj atmış, tebrik ediyor. Kendime gelip sokağa çıktığımda ilk iş Ankara'yı aramak oluyor. İkincisi, gazete almak. Bu sefer taneyle alıyorum, kiloyla değil. O akşam, sadece yukarıda bahsettiğim ve o gündən beri düzenli yazarak Gençlerbirliği galibiyetlerini tebrik eden Francisco'yla tanışmıyorum. Jose Nunés ve Ricardo da var (maalesef soyismini hatırlamıyorum). Aynı yaşlardayız ve dört farklı takımın taraftarıyız. Jose Portolu, Ricardo Benficalı! Oturduğumuz yere tam Francisco bana Benficalı'nın Salazar takımı olduğunu anlatırken geliyorlar. Ricardo, hemen müdahil olup "mevzuya böyle dar politik, sınıfsal ayrımlarla bakılamaz" diyor: "Artık biz Salazar'ın takımı değiliz, bir. Ayrıca biz her zaman şehir yoksullarının takımıydık, iki. Sporting kendisine baksın. Onlar da karışık." Benim aklımda Ankaragücü-Gençlerbirliği taraftar profilleri dönüyor. Jose de boş dumuyor: "Lizbon takımlarını boş ver. Portekiz'in gururu Porto!" Bir-

birleriyle dalaşmaya başlıyorlar. Ben önümüzdeki turda Benfica'yı istediğimi söylüyorum. Ricardo, "beş çekeriz" diyor. Gecenin galibi, Jose. Bir ara ortalıktan kayboluyor. Döndüğünde bana bir armağan getirmiş: Bir Porto forması! (22 numara, Jorge Costa.) Ben şimdi nasıl mukabele edeceğim? Aklıma otele bana armağan edilen Gençlerbirliği rozeti geliyor. Jose'nin yakasına takıyorum. Çok memnun. "İşyerindeki tüm arkadaşlarım Sportingli. Pazartesini canlarına okuyacağım" diyor. Böylece tamamen sivil kalıyorum. Bayrak, kaşkol, forma, rozet... İşte tüm alamet-i farikalarımı Lizbon'da bırakıyorum. Lizbon'dan ayrılmadan bir maç daha seyretme şansım oldu. Rakip takımın ismini öğrenemedim, ev sahibi: Futebol Clube de Lisboa. Teşis tarihi 1939. Ligli halı saha maçları oynuyorlar. Maçı seyreden tek kişi ben değilim.

12 Aralık 2003, Leiden. Kuralar çekildi. Yeni rakibimiz AC Parma. Akşit abiyle telefon trafiği tekrar başlıyor. Bu sefer gelecek, Sema ablayla birlikte.

Takım stada uğurlanırken başkanın Skoko'yu öpüp bir şeyler söylediğini görüyorum. Bu bir işaret mi? 59. dakikada bir işaret olduğundan şüphem kalmayacak.

İlk iki deplasmandan sonra "bilet bulamazsam" kaygısı da kalmamış. Rahatım. Uçak biletini ocak olarak alıyorum. Başkaca yapacak bir şey yok. Bekleyeceğiz...

25 Şubat 2004, Milan-Parma. Sabah inip çok oyalanmadan trenle Parma'ya geçiyorum. Zira önceden coğrafya çalışacak ya da Lizbon'da olduğu gibi Yetkiner Mayda'yla haberleşecek vaktim yok. Takımın kaldığı oteli öğrenip stadın yerine bakıyorum. Takım Lizbon'da şehir merkezine uzak, stada yakındı. Bu sefer ikisine de uzak. Ben gene şehir merkezine yerleşiyorum.

26 Şubat 2004, Parma. Öğle vakti. Belediye stadi Ennio Tardini'nin önündeyim. Şehrin göbeğinden yürüyerek 15 dakika. Tren istasyonundan yarım saat çekiyor. Tam bir mahalle stadi havasında. Aklımdaki en yakın örnek, Cebeci Stadi. İn cin top oynuyor. Saatin 13:00 olmasını bekliyorum. Gişeler o vakit açılacak. 15 dakika kala Akşit abi telefon ediyor. Milan'a varmışlar. "Sizi istasyondan alacağım" diyor. Milan'dan gelen trenden inen çok. Saat 15:30. Akşit ağabeyi son anda yakalıyorum: Büyük taraftar! Sarılıyor. Sema abla, "dün çok geç vakit televizyonda duydum, bizimkilere idman için halı saha göstermişler" diyor. İtalyanların bu konulardaki kötü şanını biliyoruz. Ama bu doğru olabilir mi? Doğruymuş. İkinci idman halı sahada yapılmış.

Her maçtan insanın aklında silinmeyen görüntüler kalır. Parma maçından yadigar kalan, başlama vuruşundan evvel bizimkilerin karlarla kaplı sahadada birbirlerine sarılarak oluşturdukları çember.

Başkan Skoko'yu niye öptü?

Otelde buluşacağız, stada birlikte gidilecek. Lobi-de Ersun Hoca'yla burun buruna geliyoruz. Şu bayrağı nasıl sormam?! Aklıma dahi gelmedi. Sonraki deplasmana! Otelin önünde takım stada uğurlanırken, başkanın önce kaptan Ümit'i, sonra Skoko'yu öpüp onlara bir şeyler söylediğini görüyorum. Bir işaret mi? Maçın 59. dakikasında bunun bir işaret olduğundan hiçbir şüphem kalmayacak. Kar başlayalı tam iki saat oldu. Otobüslere doluşup Gençlerbirliği marşları dinleyerek stadın yolunu tutuyoruz. Herkesin neşesi yerinde. "Deplasman takımı"nın taraftarları daha ortalarda görünmüyor. Maç boyunca da sesleri ya hiç çıkmadı, ya da çok cılız kaldı. 250 kişinin üstündeyiz. Yavuz Donat, aramızdaki birçok gazeteciden biri. Ona göre sayı, 268! Buna topçular ve teknik heyet de dahil. Başkandan uçakla Ankara'dan gelenlerin sayısını almış olmalı. Fakat eksikliği var. Kaç kişiler, bilmiyorum, fakat aramızda İtalya'dan gelenler var. Ayrıca karşı tribünde de "Forza Türkiye!" pankartı açmış 15-20 kişilik bir grup daha. Pankart tam olarak şöyle: "Boğaziçi Spor Kulübü, Anadolu'nun gururu Gençlerbirliği'ne başarılar diler!" Her yer bembeyaz. Öten telefona bakıyorum: İzmir'den, kardeşim Işık. "Seni tribünde gördüm. Bence sizin maç başlamayacak!" Tam o an Akşit abi "maç ertelenebilir" diyor. Peki, ne olacak? Bu, eve dönüp hava düzeldiğinde 19 Mayıs'a tekrar gelmek gibi değil ki! Bizim kulübede bir hareketlenme var. Yüzler gülüyor. Maç başlayacak.

Pınarbaşı, burma, burma...

İlk devre çok sağlam oynuyoruz. Orta sahaya hakimsen, maçı alırsın. Bunu sadece genel kural olarak söylüyorum. Yoksa orta sahaya hakimken mağlup olduğumuz birçok maçı içim yanarak seyretmişliğim var. Bugün böyle olmayacak! İkinci devrenin başlamasına bir dakika kala bizim müdafaa edeceğimiz kalenin ceza sahasında bir hareketlenme var. Aaa, İtalyanlar bizim ceza sahasındaki karı kürüyor. Vaziyeti işaret eden Akşit abi. Sema abla, "ne kadar art niyetlisin Akşit" diyor. Ben de aynı tepkiyi gösteriyorum. Şimdi karşı tarafı da temizlerler. O arada kale arkasındaki Parma taraftarları kalecimiz Botonjic'e kartopu atıyorlar. Bir Parmalı topçu tribünlere koşup taraftarları yatıştırıyor. Düdük çaldı, ikinci devre başlıyor. Bizim ceza sahası pırl pırl. Akşit abiye, "kusura bakma, haklıymışsın" diyorum. Demiştin zaten: O benden kidedim! Golden sonra aşağıdan yukarı doğru organize oluyoruz. Beste: Pınarbaşı! 19 Mayıs'ta keyfimiz yerindeyse, bilhassa attığımız gollerden sonra, en çok söylediğimiz beste. Her maçtan insanın aklında silinmeyen görüntüler kalır. Bu maçtan bana yadigar kalan, başlama vuruşundan hemen evvel bizimkilerin karlarla kaplı sahada birbirlerine sarılarak oluşturdukları çember. Maçtan sonra önce otele, sonra tribün grubumuzla yemeğe gidiyoruz. Otelde Valencia-Beşiktaş maçının skoruna bakıyoruz. İlk yarı bitmiş, 2-2. Tribündeki Enrique'yi düşünüyorum. Biz yemekten Rovers taraftarları namına John Paul'den gene tebrik mesajı geliyor. Ertesi gün sadece iki gazete aldım: Gazzetta di Parma ve La Gazzetta dello Sport! Başarıya mı alıştım, nedir? İkincisinin bizim maç haberine şu başlığı attığını görüyorum: "Parma'da Sibirya soğuğu ve Türk hamamı!"

29 Şubat 2004, gece, Leiden. Konyaspor maçı biteli saatler oldu. Skor 4-1. Yarın tüm gazeteler "Gençlerbirliği UEFA yorgunu" yazacak. İkinci Parma maçını beklemeye başlıyorum.

Özgür Gökmen